

NAJKICE ZA POTREBITE

Jednog lijepog jutra, pripremam djeci doručak i pomognem im spakirati se za školu. Ne radim to inače, ali prvi je dan nove školske godine i radujem se što će konačno svi nestati iz kuće. S najvećom ljubavlju sinu peglam novu bijelu majicu za tjelesni i pakiram nove tenisice u posebnu lijepu vrećicu kodnog imena: vrećica za tjelesni. Srdačno ih sve ispratim i skuham si kavicu. Nakon dugo vremena, mogu malo uživati u samoći. Ovaj dan ću maksimalno iskoristiti za čilanje, kako bi to moji klinici modernistički rekli. Opustit ću se, ubaciti u zen, oprati veš, skuhati ručak i usput riješiti sve zadatke s posla. Radim online i to mi je spas. Stvarno više nemam živaca za one jednosatne tramvajске vožnje sa raznoraznim čudnim profilima ljudi. I nemam više živaca za bilo koji oblik uredskih spletki, doskočica niti takozvane radne (d)okolice. Ovako sam sama sebi gospodar, barem dok me šef svako malo ne nazove na mobitel i osvijesti moje mjesto na hijerarhijskoj ljestvici. Pristajem na sve, sve dok mogu zadržati bilo koji oblik fizičke slobode od ureda.

Nekoliko sati poslije, otvaranje ulaznih vrata zapara tišinu mog home office-a i miris netom skuhanog ručka. Sin je došao iz škole. Dok se raspriema, primjećujem da mu nedostaje vrećica za tjelesni. Ne uspije mi još ništa odgovoriti, a ja već planem: - A daj me nemoj zezati. Pa to su ti bile najnovije tenisice! I to najkice. Koliko sam ih samo tražila na About you i onda čekala sniženje. Sve uzalud. I kratke hlače, one super crne iz Amerike. I lijepa nova bijela majica. Svježe ispeglana. – ruku na srce, taj dio s uzaludnim peglanjem me najviše boli.

- Znam, mama. Ali vrećica s tim stvarima mi je ostala najdulje pet minuta vani na klupi ispred škole. Kad sam se vratio, nije je više bilo.

- A znam, događa se. – pomirljivim tonom smirujem situaciju, a ponajviše sebe. Najgori dio mi je sad opet naći takve tenisice po toj sniženoj cijeni, a da su njegova veličina. Naime, noga mu raste kao gljiva kad je namjerno navodnjavaš.

- Ljuti me što su to sigurno uzeli neki klinici i iz objesti bacili u smeće. Da je barem to uzeo neki beskućnik ili netko potrebit. – ogorčeno uzdahnem.

Taj dan popodne obilazim oko škole da vidim je li negdje odbačena ta naša nesretna vrećica. U daljini vidim kvartovskog beskućnika kako ide prema meni i mislim si: - Ako sad na njemu vidim naše tenisice, majke mi, otkupit ću ih od njega. To mi je lakše nego opet prolaziti cijeli proces narudžbe i dostave. O ne, ovo su neke plave tenisice. Ništa od otkupa. Ljuta sam. U našem naselju nema potrebitih, sigurno je sve završilo u nekoj kanti za smeće.

Naručujem nove tenisice. Kupujem mu i nove kratke hlače i novu bijelu majicu za tjelesni. Obožavam takav nepredviđeni trošak na samom početku školske godine, kad smo ionako već bankrotirali dok smo mu pribavili, navodno samo ono nužno za školu.

Za par dana dođe poštar s novim stvarima. Čekam sina da dođe iz škole. Nestrpljiva sam da proba nove tenisice jer nisu isti model kao prethodne, a njegovo stopalo je neupitno naraslo u ovih nekoliko dana između dvije narudžbe. Tek kad se uvjerim da mu sve odgovara, skupim svu ambalažu i odlazim baciti sve to u obližnji kontejner.

Kod kontejnera me čeka starica, poluslijepa i jako ugodne vanjštine. Viđala sam je već u prolazu i znam da skuplja plastiku. Pričalo se da su je vlastita djeca uvalila u kredit i da jedna grca u dugovima. Otvorim joj kontejner s plastikom jer je pod šifrom. Naime, na snazi je prešutno pravilo da nepoznatim gostima otvaramo kontejnere i dopuštamo da se posluže sadržajem istih, isključivo i samo u našoj nazočnosti. Smetlarski kod nam ne dozvoljava da im otkrijemo šifru. Pod okriljem nadzornog susjeda koji viri ispod obližnje, u tu svrhu ciljano, tek nekoliko centimetara podignute rolete, propisno gnječim i bacam svoju kartonsku ambalažu. Za to vrijeme, starica filigranski precizno razabire po žutim vrećicama i skuplja pozamašnu hrpu boca. Kad smo obje završile, pobrinem se da vrata od spremišta za kontejnere glasno kliknu pri zatvaranju tako da spomenuti susjed može mirno napustiti čeku.

Uljudno kimnemo jedna drugoj, a ja pri tome, za svaki slučaj zbog njezine polu sljepoće, dodam i glasovni odzdrav. Civilizirano se rastanemo. Osjećaj dobro obavljenog posla mi naruši osjećaj sažaljenja prema toj ljepuškastoj starici. Ispraćam je pogledom i dok sama sa sobom debatiram jesam li joj trebala ponuditi nešto novaca kao malo ljepši dodatak prljavoj plastici, na dnu njezine tamne odjevne kombinacije ugledam, njoj malčice prevelike, tenisice svog sina.

Odjednom mi sve sjedne na svoje mjesto. Sav taj trud oko izbora zračnih jastučića za obične tenisice koje će moj sin obuti dva puta tjedno u školi, sad je dobio puno veći i slađi smisao. I to čak i dizajnerski smisao: najkice u bakice - našalim se sama sa sobom, te zadovoljno i prilično ushićeno odem kući ispričati svima ovaj sretni završetak.

Srce mi zagrije pomisao da je do starice vjerojatno došla i čista, opeglana bijela majica.

Milica Tomljenović, Zagreb